2
దృశ్యాదృశ్యం

సినిమా వ్యాపారం పూర్తిగా దెబ్బ తినిపోవడంలో టి.వి.లు ప్రముఖ పాత్ర వహించాయనడంలో అను మానమేమీ లేకపోయినా కేవలం టి.వి.ల వల్లేనా?

నమో వెంకటేశా నమో తిరుమలేశా
మహానందమాయే ఓ మహాదేవ దేవా

గదిలో నిండుకుపోతున్న చీకట్లను చీలుస్తూ శ్రావ్యంగా విన్పిస్తోన్న ఆ పాట నా గుండెల్లోపలి అట్టడుగు పొరలను కెలుకు తోంది. అప్రయత్నంగా వరండాలోకి పడ్డాయి నా అడుగులు. ఆ పాట విన్పించగానే ఈ చుట్టుప్రక్కల వాళ్ళంతా సినిమాకి టైమైపో యిందంటూ పన్లు ముగించుకుని పరుగెత్తడం గుర్తుంది నాకు. ఈ పాట అప్పుడు గాంధీ మందిరందాకా విన్పించేది. ఇప్పుడు ఎదురుగా ఉన్న ఈ యింట్లోకే స్పష్టంగా లేదు.

వరండాలో నుండి సినిమాహాల్లోకి నిక్కినిక్కి చూశాను. బుకింగుల దగ్గర రాజన్న ఒక్కడే నిలబడి వీధిలోకి చూస్తున్నాడు. ఇప్పుడు హాలు మొత్తానికి ఈ బుకింగొకటే అప్పుడు ఆడోళ్ళ బుకింగ్ వేరేగా... మాస్ బుకింగ్ వేరేగా... క్లాస్ బుకింగ్ వేరేగా మొత్తం మూడు బుకింగులుండేవి. మూడూ కూడా కిక్కిరిసిపోయి జనాలు ఒకరి మీద మరొకరు

పడి కొట్టుకోవడం, అరచుకోవడం... తమ మనుషుల కోసం బిగ్గరగా పేర్లు పెట్టి పిలుస్తూ ఆ రష్‌లో వెతుక్కోవడం అంతా నానా కంగాళీగా ఉండేది.

ఆ తర్వాత కొన్నాళ్ళకి ఆడోళ్ళకీ, మాస్ బుకింగ్‌కీ రెండు పొడవాటి 'క్యూ'లు ఏర్పరచి నేరుగా వాళ్ళ తరగతిలోకి వెళ్ళేట్లుగా ఏర్పాటుచేశాడు నాన్న. హాలు మెయినెంట్రన్స్ వద్ద ఎదురుగుండా చక్కటి డైమండ్ షేప్ ఫౌంటెన్... దాని చుట్టూ గట్టు మీద అందమైన పూలమొక్కలు నిండిన మట్టికుండీలు పేర్చబడి వుండేవి. ఫౌంటెన్ మధ్యలో ఎత్తయిన స్తంభానికి అమర్చబడిన గుండ్రటి మెర్క్యురీ బల్బ్... హాలంతా కాంతులు వెదజల్లుతూ వుండేది... ఎడమవైపున మూలగా వున్న మల్లెపొదలో నుండి వెలువడే పరిమళం ప్రాంగణమంతా పరచుకునేది. గేటుకి రెండువైపులా ప్రహరీగోడ నానుకుని వరుసగా వున్న జినియా మొక్కలు విరగబూసి ప్రేక్షకుల నాహ్వానిస్తున్నట్లుగా వుండేవి.

ఫౌంటెన్‌కీ, బాల్కనీ ఎంట్రన్స్‌కీ మధ్య నుండే ఎర్రగచ్చు వరండాలో చేతులున్న ఒక పెద్ద నల్లమాను కుర్చీలో తెల్లటి పంచె, చొక్కా ధరించి నాన్న కూర్చుని ఉండేవాడు...

బాల్కనీలో కొచ్చే వాళ్ళంతా ఆయనకి నమస్కారం చెబుతూ పైకి వెళ్ళేవాళ్ళు. ఆరు కాకముందే కాంపౌండంతా పనిపాటల జనాలతో, మాటలతో, అరుపులతో నిండి పోయి వుండేది... ఆ పల్లెటూరి మాటలు రకరకాల యాసలతో వినడం నాకెంతో యిష్టంగా వుండి అనుకరిస్తూ వుండేదాన్ని... ఆ మాటలు విని అమ్మా, నాన్నా... అన్నలూ పకపకా నవ్వుతూ గొప్ప ఆనందాన్ని పొందేవారు...

ప్రేక్షకుల్ని అలరించడం కోసం రాబోయే సినిమా పాటల్ని వేసి ఆకర్షిస్తూ వుండేవాడు ఆపరేటరు. ఇవ్వాళ ఉదయం లేచింది మొదలూ వూహ వచ్చిన్నాటి నుండీ హాలుతో నాకున్న అనుబంధం తాలూకూ సంఘటనలు మనోఫలకం మీద ఒక్కొక్కటిగా ముద్రితమవుతూనే వున్నాయి...

ఇప్పుడీ నిర్మానుష్య నిశ్శబ్దాన్ని భరించడం చాలా కష్టంగా వుంది. నాలుక పిడచ గట్టుకుపోయి గొంతెండుక పోతున్నట్లుగా వుంది. ఆ నిశ్శబ్దం అశోకచెట్ల గాలితో కలసి శోక సంగీతాన్ని మోసుకొస్తున్నట్లుగా వుంది.

"రోజూ యింతే శివా... ఒక్కరు రావడంలేదు... నువ్వు నమ్మవు... రెండో ఆట కయితే మరీ నూరు... నూట యాభై కంటే ఎక్కువుండటం లేదు... కరెంట్ ఖర్చులకన్నా రావాలగదా... రెండు కుటుంబాలు దానిమీద నడవాలంటే చిన్నమాటలా..." వదిన రెండు గ్లాసుల్లో కాఫీ పైకీ కిందకీ కలబోస్తూ నాకు సంజాయిషీ చెప్తున్నట్లుగా అంది. . వదిన కలబోస్తున్న కాఫీ ఎందుకో ఎర్రగా వుంది.

ఉద్వేగాన్ని అణచుకుంటూ మెల్లిగా మరో రెండడుగులు ముందుకేసి హాలుకీ, యింటికీ మధ్యనున్న గేటుదాకా వెళ్ళి తొంగిచూశాను. రాజన్న ఫౌంటెన్‌కు పక్కగా నిలబడి ఎవరితోనో మాట్లాడుతున్నాడు. అన్నను చూస్తుంటే ఎందుకో గుండెల్లో నీళ్ళూరాయి.

యువ రాకుమారుడిలా ఎంత ఠీమాగా వుండేవాడు. ఆ రోజుల్లోనే సూటూ, బూటూ వేసుకుని ఆ వయసు వాళ్ళందరిలోకి ఎంతో ప్రత్యేకంగా కన్పించేవాడు. ఎదిగిన తల, మాసిన గడ్డం... పాతకాలపు గళ్ళలుంగీ, చొక్కా, పీక్కుపోయిన ముఖం... ఏమాత్రం వెలుగులేని కళ్ళతో దీనంగా వున్న రాజన్నకీ... చిన్నప్పటి రాజుకీ ఏమాత్రం పోలికే లేదు...

బయటేదో స్కూటర్ శబ్దం విన్పిస్తే సినిమా కొస్తున్నారేమో అనుకున్నా... చిన్నన్న విజయుణ్ని ఎవరో స్నేహితులు తీసుకొచ్చి వొదిలిపెట్టిపోయారు.

రాజన్నతో మాట్లాడకుండా దాటుకుని యింటి వైపుగా వస్తున్నాడు విజయుడు. రాజన్న కూడా చిన్నన్నని పలకరించలేదు.

విస్తుపోయానేను...

'రాజశేఖర్, విజయశేఖర్... వినోద అని ఎంత మంచి పేర్లు పెట్టాడే మీ నాన్న' అంటూ బళ్ళో అంతా మమ్మల్ని చూసి మురిసిపోయేవాళ్ళు. కలిసి బడికి వెళ్తామనీ... కలిసే యింటికొస్తామనీ మా ఐకమత్యానికి ఆశ్చర్యపోయేవాళ్ళు... రాజన్నని ఎవరైనా పల్లెత్తు మాటంటే వారి మీదకి యుద్ధానికి వెళ్ళేవాడు విజయుడు... ఇక చెల్లెలంటే యిద్దరికీ పంచప్రాణాలు.

మా పెళ్ళిళ్ళయి పిల్లలు పుట్టాక కూడా మేమెంతో అన్యోన్యంగా వుండేవాళ్ళం.

మా ఆయన ఎక్కువగా పుట్టింటికి పంపడనీ, ఎంతసేపూ డబ్బు రంధేననీ ఆయన పరోక్షంలో మేమంతా సరదాగా జోకులు వేసుకుని ఆనందిస్తూండే వాళ్ళం...

అమ్మ శివ భక్తురాలు. శివుడి మీద నమ్మకంతో, ప్రేమతో నాకు 'శివలక్ష్మి' అని పెట్టుకుంది. రిజిష్టర్లో వినోద అని వున్నప్పటికీ... ఇంట్లో అంతా 'శివా' అని పిలిచే వాళ్ళు. అదంతా ఒక తీపి యిల్లు... స్వర్ణయుగం.

అటువంటిది అన్నలిద్దరూ ఒకరితో ఒకరు మాట్లాడుకోకపోవడం... ముభావంగా వుండటం... ఆస్తి పంపకాలు అనుబంధాలని యింతగా తెంపేస్తాయా?

"ఏరా శివా... ఎప్పుడొచ్చావు? " చిన్నన్న నన్ను కూడా పలకరించకుండా పోతా డనుకున్నానేమో... తడబడ్డాను.

"పొద్దున్న చార్మినార్ కొచ్చానన్నా... నేనొచ్చేటప్పటికే నువ్వు లేవు."

"చెనిగ పెట్నామురా... అక్కడికి పోయినా... అన్న జాబు రాసినాడా?"

"లేదన్నా... ఫోను చేసి రమ్మంటే వొచ్చినా... సంతకాలు పెట్టాలంట కదా..." మాట గొంతులో వుండలా చుట్టుకుని అడ్డుపడింది... పెగిలి రాలేదు...

"అవున్రా... హోలు అమ్మేస్తుండాం" చిన్నన్న గొంతుక్కూడా ఏదో అడ్డం పడ్డట్టే వుంది. అప్రయత్నంగా యిద్దరమూ చిన్నన్న వుంటోన్న యింటివైపుగా నడవసాగాం.

"ఏందో యిట్టాటి పరిస్థితి వస్తోందని ఎవరమూ అనుకోల్యా... ఈ ఊళ్ళో మొదటి కుటుంబం మనది... ఎట్టంతా వైభవంగా బతికినాం... ఎంతమంది ఈ యింట్లో బతికి

పోయినారు... ఎంతెంతమందికి నాయిన యిళ్ళస్థలాలిప్పించి వుంటాడు... ఎంతమందికి ఉద్యోగాలిప్పించి వుంటాడు? ఈ చుట్టుపక్కల... యింకా ఈ ఊళ్ళో ఎవరికే ఆపదొచ్చినా హాలుకాడికి పరుగెత్తేవాళ్ళు... మన హాల్ రెడ్డి వుండాడు మనకేంలెమ్మని ధైర్యంగా వుండేవాళ్ళు..." చిన్నన్న తాగొచ్చినట్టున్నాడు... వాసనొస్తోంది.

కడుపులో తిప్పినట్టయింది నాకు. వాసనకి కాదు... నాన్న వుండగా సిగరెట్టు కాల్చడానికి మూడు వీధులవతలకెళ్ళే చిన్నన్న తాగి నిర్భయంగా యింట్లోకి వచ్చినందుకు... ఇద్దరం మెల్లగా వెళ్ళి వరండాలో వున్న కుర్చీల్లో కూర్చున్నాం.

"ఆ... అట్ట బతికినాం... యిట్ట బతికినాం అని నాయన గొప్ప చెప్పుకునేదే... ఆయన సంపాదించినాడు నిజమే... ఎలక్షన్లనీ, యాపారాలనీ... గుళ్ళనీ, గోపురాలనీ అంతా తగలబెట్టిపోయినాడు. ఆఖరాకి యిదిగో ఒక్కగానొక్క పిలగాడు... ఎట్నో నాలుగక్షరమ్ముక్కలొచ్చాయి... వాడికి ఉద్యోగ మిప్పించుకోల్యాకుండా వుండాం..." చిన్నొదిన నిష్టురపడుతూ, ఎవరి మీదో తెలీని ద్వేషంతో అసహ్యంగా మొహంపెట్టి మంచినీళ్ళ గ్లాసులు తెచ్చి టీపాయి మీద శబ్దమొచ్చేలా పెట్టింది.

డిగ్రీ చదవగానే ఉద్యోగమొచ్చే పరిస్థితి బయట ప్రపంచంలో లేదని వదినకి తెలీదు. కొడుకుని గొప్ప పొజిషన్లో పెట్టలేదని అందరి మీదా కోపం.

స్వర్ణముఖీ నదీతీరాన ఉన్న శివాలయం నాన్న కట్టించిందే. నాన్న పంచాయతీ సర్పంచ్‌గా, సమితి ప్రెసిడెంట్‌గా, జిల్లా పరిషత్ ఛైర్మన్‌గా రాజకీయాల్లో చాలా లోతుగా పనిచేశారు. అయితే చాలామంది రాజకీయనాయకుల్లాగా డబ్బు సంపాదించడం కోసం రాజకీయాల్లో చేరలేదాయన. సొంత డబ్బు పెట్టి రాజకీయం చేసిన వ్యక్తి. చివరి క్షణం దాకా అవినీతిని దరిచేరనివ్వని గాంధేయవాది. ప్రజల మనిషి... అందుకే వదినలిద్దరి దృష్టిలో ఆయన చేతకానివాడి కింద లెక్క.

వదిన కేసి వింతగా చూస్తున్నాన్నేను... ఆస్తులుండటం... లేకుండా పోవడం అన్న కారణంగా మనుషుల్లో యింత నాటకీయమైన మార్పులొస్తాయా? యిదే చిన్నొదిన యిదివరకు ఎంత సౌమ్యంగా, ఎంత మృదువుగా మాట్లాడేది? మనుషుల పట్ల ఎంత అభిమానంగా, ప్రేమగా, గౌరవంగా వుండేది.

చిన్నన్న ఏదో చెప్పుకుపోతున్నా వినకుండా ఆలోచనలో పడ్డాను.

"శివా... నువ్వు కూడా యిక్కడే భోంచేయి..." పెద్దగా అరిచింది చిన్నొదిన వంటింట్లో నుండి.

"వద్దొదినా... రాజన్న, వదిన చూస్తుంటారు..." చెప్పాన్నేను.

"హాలు నడవడమే లేదు శివా... చాలా దగ్గిర్లో సినిమాహాళ్ళు కల్యాణమండపాలు చేసేశారు..." పెగుల్చుకున్నట్లుగా అన్నాడు చిన్నన్న . . .

"అవునన్నా... అట్టచేస్తే ఏమి మనం కూడా..." సినిమాహాలు అమ్మకూడదన్న ఆతృత నాలో... ఎలాగైనా అన్నలిద్దరూ ఈ ఉపద్రవం నుండి బయటపడాలన్న ఆలోచన కూడా కావచ్చు.

నవ్వాడు చిన్నన్న.

"శివా మనకి తెలిసినప్పట్నుండీ మన హాల్లో ఎన్ని వేల పెళ్ళిళ్ళు జరిగుంటాయి. ఏనాడైనా మనం ఒక్క పైసా తీసుకుని ఎరుగుదుమా? కరెంటు, నీళ్ళు కూడా వూరికే యిచ్చి పెళ్ళిళ్ళు జరిపించాం... ఈ రోజు మనం కల్యాణమండపం చేసినా కూడా అదే పరిస్థితి... పైగా యిప్పటికే యిక్కడ మూడు కల్యాణమండపాలుంటాయి... జరిగేది కష్టం... ప్చ్..."

"ఏదైనా గోడౌన్‌గానీ, షాపింగ్‌కాంప్లెక్స్ కానీ అయితేనో?"

"గోడౌన్లు అవసరమైనంత పెద్ద ఊరేం కాదుగదా... షాపింగ్ కాంప్లెక్స్‌కి యిది బజారు సెంటరు కాదు... అయినా కొనేవాళ్ళు అట్ల చేయాల్సిందే..."

"ప్చ్" నిట్టూర్చాన్నేను.

ఎవరొచ్చినా, రాకున్నా సినిమా మొదలైనట్టుంది. ఏదో ఫైటింగ్ వినిపిస్తోంది. మరికొంతసేపటికి ఒక పాట గందరగోళంగా వచ్చి చెవులను తాకసాగింది.

"ప్చ్...సినిమాలు కూడా అట్టనే వున్నాయి ఘోరంగా... కుటుంబాలతో కలిసి చూడగలిగేట్టుగా వుండాయా?" ఏదో ఒకటి మాట్లాడాలన్నట్లుగా అన్నాన్నేను.

"ఏం చేస్తారమ్మా... ప్రేక్షకులు అట్టాటి సినిమాలు కోరుకుంటుంటారు... అందుకని తీశామంటారు నిర్మాతలు. వాళ్ళు తీస్తుండారు కాబట్టి మేం చూస్తుండాం అంటారు ప్రేక్షకులు... అంతంత డబ్బుపెట్టి సినిమాలు తీసేప్పుడు తమ డబ్బు తమకి రావాలనుకుంటారు నిర్మాతలు... ఎవర్ని తప్పుపడతాం చెప్పు...?"

చిన్నన్న మాటల్ని అడ్డుపోకుండా మౌనంగా వుండిపోయానే కానీ ముప్పై, నలభైయేళ్ళనాడు తీసిన సినిమాల్లోని పాటలు యివాల్టికీ మన నోళ్ళల్లో ఆడుతున్నాయి. అప్పట్లో ఒక పాట తీయడానికి పదిరోజులు పట్టేదట- ఇప్పుడు ఒకేరోజు పది పాటలు రికార్డ్ చేసేస్తున్నారు... కేవలం టెక్నాలజీ పెరగడం మూలంగానే యిది సాధ్యమైందా? సాంకేతిక అభివృద్ధితో ఒక్కసారిగా డబ్బు చేసుకోవాలన్న ఆరాటమే యిది. సాహిత్యానికీ... సంగీతానికే యివ్వాల్టి సినిమాల్లో చోటే వుండటంలేదు... ఇవ్వాళ చూసిన సినిమా రేపటికి గుర్తుండదు. ప్చ్... చూడాలన్పించదు . . .

"ఒక పక్క డిస్ట్రిబ్యూటర్లేమో హైర్లు పెంచేస్తుంటిరి... ఒక్క సినిమా కన్నా పెట్టిన హైరు తిరిగొస్తుండాదా... ఇప్పుడు హైర్లు గూడ కాదు... యం.జి. మినిమమ్ గ్యారంటీ... తక్కువొస్తే ఎగ్జిబిటర్ భరించుకోవాలి.

ఎక్కువొస్తే డిస్ట్రిబ్యూటర్‌కి కట్టాలి... ఈ పద్ధతులేందో, ఈ శ్లాబ్ సిస్టమేందో... అసలేమీ అర్థం కావడంలేదు... కరెంటు బిల్లులు పెరిగిపాయ... టాక్సులు పెంచేస్తిరి... అన్నీ పెరిగిపోయాయిగానీ జనాలు మాత్రం సినిమాహాళ్ళకు రావడం మానేశారు...

ఏందోలే శివా..." విజయన్న మాట్లాడుతూ మాట్లాడుతూ మౌనంగా వుండిపోయాడు.

చాలాసేపు యిద్దరి మధ్యా నిశ్శబ్దం... ఆ నిశ్శబ్దం యిద్దరిలోనూ దు:ఖాన్ని పెంచుతున్నట్లుగా అన్పించి చటుక్కున లేచాన్నేను.

"వదినా సినిమాకి పోదాం, రెండో ఆటకి... తొందరగా అన్నాలు తినేయండి" అరిచినట్లుగా చెప్పి... చిన్నన్న కేసి చూసి నవ్వి వరండా మెట్లు దిగి మొక్కల్లో నుండి రాజన్న యింటి వైపుగా నడిచాన్నేను. యింటి లోపలికి మెట్లెక్కబోయి గతుక్కుమన్నాను.

ఆ మెట్ల మీద అమ్మ కూర్చుని వున్నట్టే వుంది. అమ్మ యేనాడూ హాలు లోపలికి వెళ్ళి సినిమా చూసి ఎరగదు. హాలుకీ, యింటికీ నడుమనున్న గేట్లో నుండి... హాలు సింహద్వారంలో నుండి నేరుగా సినిమా తెర కన్పిస్తుంది. మాటలు కూడా స్పష్టంగా వినిపించేవి. బహుశా ఆంధ్రదేశంలోని మరే యితర సినిమాహాలులోనూ ఈ విధంగా యింట్లో కూర్చుని హాల్లో సినిమా చూసే వీలూ, అవకాశమూ వుండవేమో... చటుక్కున ఆ మెట్ల మీద కూర్చుని మెట్లని తడిమాను... అమ్మ కూర్చుని 'సంపూర్ణ రామాయణం' చూస్తున్నట్లే వుంది.

"ఏందిరా శివా... యిక్కడ కూర్చున్నావు... పద భోంచేద్దాం."

బుకింగులైపోయినట్టున్నాయి... రాజన్న యింట్లోకి వస్తూ అన్నాడు. లోపలికి పోయిన కళ్ళూ, పీక్కుపోయిన బుగ్గలూ, పుల్లల్లా వేలాడుతోన్న చేతులూ... పలచబారి పోయిన పాదాలూ... రాజన్న రంగు కూడ ఎట్ట పోయిందో...

నేను లేవకపోయేటప్పటికి తనూ వచ్చి నా పక్కనే మెట్లమీద కూచున్నాడు... ఇద్దరి మనసులూ బరువుగా, మూగగా ఏదో మాట్లాడుకుంటున్నాయి.

"ఇక్కడికే తెచ్చేదా మీ యిద్దరికీ..." మనవరాల్ని నిద్రపుచ్చినట్టుంది వదిన కూడా తీరిగ్గా వచ్చి మా పక్కనే కూర్చుంది.

"నాకు మాత్రం హాలు అమ్మేది యిష్టమంటరా శివా" నా మనసులో మాటని గ్రహించినట్లుగా అన్నాడు రాజన్న. ఈ సినిమా హాలు కట్టేప్పుడు రాజన్న పనివాళ్ళతోపాటు రాళ్ళు కొట్టేవాడు... సిమెంటందించేవాడు... చిట్టిచిట్టి చేతులతో నీళ్ళు కూడా పట్టేవాడు. యిద్దరి మనసుల్లోనూ అవే మెదులుతున్నాయి.

"అదికాదన్నా... యిట్టంతా... హాలు అమ్ముకోవలసిన పరిస్థితి ఎందుకొచ్చింది?" అన్నాను తడబడుతూ. నిజానికి రాజన్నని నిలదీయాలని లేదు. అలాగని దీని వెనుక నున్నదేమిటి? ఎందుకిలా జరిగిందో తెలుసుకోకుండా వుండాలనీ లేదు.

రాజన్న మౌనంగా వుండిపోయాడు. వదిన కల్పించుకుంది.

"ఎందుకొచ్చిందంటే ఏం చెప్తాం... అంతా మా ఖర్మ. లక్షణంగా చదువుకొన్నాడు కదా మీ అన్న... ఆద్యుడయినా ఒక ఉద్యోగం చూసుకోనున్నా బతికిపోయుణ్ణు..." మా ఆయన ఉద్యోగస్తుడు కాబట్టి మేము హైదరాబాద్ వంటి మహానగరంలో సకల సౌకర్యాలతో జీవించేస్తున్నామని వదిన ఆలోచనా, ఆరోపణా...

"ఇంత పెద్ద ఫర్మ్ వొదిలిపెట్టి ఎవరికిందనో పోయి ఉద్యోగం చేసేది నాయిన కిష్టంల్యాకపాయ... సినిమాహాళ్ళు మరీ యింత దిగనాస్తయిపోతాయని నాయినేమయినా కలగన్నాడా? యిదే హాల్లోనే కదా ఒకప్పుడు మనమంతా సుఖంగా బతికినాం..." కసురు కున్నాడు రాజన్న.

"బతికినప్పుడు జాగర్తపడుండాల... నన్ను కసిరేది గాదు... పెద్దబిడ్డకింకా కట్న కానుకలు చాల్లేదని అత్త మండిపడిపోతా వుంది. చిన్నదానికి హాస్టల్ ఫీజులు పంపాల..." విసురుగా లేచి లోపలికెళ్ళి పోయింది వదిన. జాలిగా చూశాన్నేను వదిన కేసి... ఆమె అభద్రతాభావం ఆమెది.

చిన్నది నిత్య నెల్లూరు హాస్టల్లో ఉంది. దాన్ని చదివించడం ఒక ఎత్తయితే రేపు పెళ్ళి చేయడం మరో ఎత్తు. అందునా నెల్లూరు రెడ్ల కుటుంబాల్లో అది చిన్న విషయ మేమీ కాదు. ఆలోచనలో పడ్డాన్నేను.

అయిదు నిమిషాలు చీకటితో పోటీ పడింది నిశ్శబ్దం... ఆ తర్వాత చెప్పాడు రాజన్న నన్ను అనునయించడానిక్కాబోలు.

"శివా... అప్పుడు సినిమాలు తప్ప మరే వినోదమూ లేని స్థితి వుండేది. అప్పటికి వీధి నాటికలూ, తోలు బొమ్మలాటలూ మరుగున పడిపోయి స్టేజి నాటకాలు, అక్కడక్కడా వుండేవి. మరీ మూకీలు పోయి టాకీలొచ్చాక సినిమా అంటే అంత యిష్టమైన వినోదమైపోయింది ప్రేక్షకుడికి...

"మన థియేటర్ కట్టకముందు ఈ వూళ్ళో టూరింగ్ టాకీస్ వుండేది. అంతా దాన్ని 'టెంట్' అని పిలిచేవాళ్ళు... ఆ టెంట్ అప్పుడప్పుడూ సంవత్సరానికి రెండు మూడుసార్లు ఎత్తేయడం... మళ్ళీ పెట్టడం చేస్తుండేవాళ్ళు... యింక వర్షమొస్తే చాలు అంతా గందరగోళమైపోయేది. ఆ తర్వాత్తర్వాత జనాలు టెంటు కెళ్ళడం కన్నా థియేటర్లో సినిమా చూడ్డానికే యిష్టపడేవాళ్ళు. ఈ వూళ్ళో మొదటి పర్మినెంట్ థియేటర్ మనదే కావడంతో బాగా జరిగేది...

"ఈ వూళ్ళో మొదటి పర్మినెంట్ థియేటర్ మనదైతే ఆంధ్రదేశాని కంతా మొదటి సినిమాహాలు విజయవాడలో కట్టడం జరిగింది..." నవ్వాడు రాజన్న. రాజన్నకి గాలీ, నీళ్ళూ, అన్నమూ, ఆహారమూ అన్నీ ఆ హాలే. అది తప్ప మరో రంగమూ... ప్రపంచమూ తెలీదు...

ఒకప్పుడు అంటే సుమారు అరవైల నుండి ఎనభై అయిదు దాకా కావొచ్చు జనం సినిమాలు విపరీతంగా చూసేవాళ్ళు. ఆడవాళ్ళు మరీ నూన్‌షోలు వచ్చాక చాలా ఎక్కువగా గుంపులు గుంపులుగా పక్కింటివాళ్ళు... ఎదురింటివాళ్ళు అందరూ కలిసి మెలిసి సినిమాలకెళ్ళే వాళ్ళు... నేను స్కూలుకెళ్తూ వుంటే చాలామంది ఆడవాళ్ళు.

"మీ హాల్లో ఏం సినిమా అమ్మాయ్?" అని అడుగుతుండేవాళ్ళు.

అదే అన్నాను రాజన్నతో.

"నిజమే అప్పుడు సినిమా వ్యాపారం మూడుపువ్వులు, ఆరుకాయలుగా వుండేది. ఈ చుట్టుపక్కల పల్లెటూర్ల నుండి జనమంతా బండ్లు కట్టించుకుని మరీ సినిమాల కొచ్చేవాళ్ళు. ఆ తర్వాత వూరూరికీ బస్సులు పడ్డ తర్వాతయితే... ఫ్లోటింగ్ చాలా ఎక్కువగా వుండేది. ఒక్కో సినిమా రెండు, మూడుసార్లు చూసేవాళ్ళు జనం..."

వదిన మళ్ళీ వచ్చింది... ప్లేట్లలో చపాతీలు పెట్టుకుని వేడిగా...

"ఈ టివిలొచ్చి పడి ఆడోళ్ళందరూ ఎవరిళ్ళల్లో వాళ్ళు దినం తప్పకుండా సీరియల్స్ చూస్తుంటిరి... అచ్చం సినిమాల మాదిరే వుండె... అదీగాక ఈ లోకల్ ఛానల్ కొత్త కొత్త సినిమాలేసేస్తుండె... ఇంక సినిమాలకెందుకొస్తారు జనం..." నా చేతికి ప్లేటందించి రాజన్న వైపుగా వెళ్ళింది వదిన.

సినిమా వ్యాపారం పూర్తిగా దెబ్బతినిపోవడంలో టి.వి.లు ప్రముఖ పాత్ర వహించాయనడంలో అనుమానమేమీ లేకపోయినా కేవలం టి.వి.ల వల్లేనా? అయితే నగరాల్లో సినిమా హాళ్ళు అంత బాగా ఎట్లా జరుగుతున్నాయి...? నా ఆలోచన గ్రహించినట్లుగా

"టి.వి.లు రావడం తప్పుకాదు... దూరదర్శన్ ఒకటే వున్నపుడు బాగానే వుండేది. కానీ ప్రభుత్వం ఈ ప్రైవేట్ ఛానళ్ళకి అనుమతినివ్వడంతోనే యిదంతా ఒక ఉప్పెన మాదిరి సినిమాలను ముంచేసింది దినానికి మూడు నాలుగు సినిమాలు, ఎన్నో సీరియల్స్, పాటలూ, వార్తలూ, ఎక్కడో జరిగిన నిజమైన నేరాలు-ఘోరాలు... యివన్నీ కూడా మళ్ళెక్కడికీ పోకుండా మనింట్లో మనం పని చేసుకుంటూనో, అన్నం తింటూనో, పిల్లల్ని నిద్రపుచ్చుతూనో... చూసేయగలుగుతుంటే రిక్షాలేసుకుని, ఆటో లేసుకుని సినిమాలకి పరుగెత్తాల్సిన అవసరం ఎవరికుంది? నీగ్గుర్తుందా... ఆదివారమైతే ఈ ఊళ్ళో వైశ్యులంతా తప్పనిసరిగా సినిమాకొచ్చేవాళ్ళు కుటుంబాలతో... ఇప్పుడు చూద్దామంటే కూడా ఒక్కరు కన్పడ్డంలేదు... ఊళ్ళో అందరికంటే ముందువాళ్ళే టి.వి.లు కొనుక్కున్నది... కేబుల్ టి.వి.లు పెట్టించుకున్నదీ... ఈ కేబుల్ టి.వి.లు కూడా మరో వ్యాపారమై పోయింది జనాలకి."

చపాతీని ముక్కలు చేస్తూ రాజన్న వంకే చూస్తున్నాన్నేను. అన్న కూడా తింటు న్నట్టుగా లేదు. ముక్కని కూరలో అద్దుతూనే వున్నాడు.

"ఈ వ్యాపారస్తులు పల్లెల్లో కూడా అంగళ్ళు పెట్టేసి... ఇప్పుడే వస్తువు కావాలన్నా టౌన్‌కొచ్చే పనే ల్యాకపాయ. అప్పుడంటే సామాను కొనుక్కోవడానికి టౌన్‌కొచ్చి పనిలో పనిగా సినిమాలు చూసి పోతుండేవాళ్ళు..." చెప్పింది వదిన నా ప్లేట్లో కూర వడ్డించి తినమని హెచ్చరిస్తూ.

"ఇటీవల పదిహేనేళ్ళ లోపల చాలా మార్పులొచ్చాయి శివా... ఆ మార్పుల మూలంగా పేదోళ్ళు మరింత పేదోళ్ళయిపోయి... వాళ్ళకి సినిమాల కొచ్చే వెసులుబాటు లేదు... పెద్దోళ్ళకేమో యిళ్ళలోనే ముప్పయి ముప్పయ్యయిదించిల టి.వి.లు పెట్టు కుంటున్నారు... యింక సినిమాల కొచ్చే వాళ్ళెవరు...

నాకేదో అర్థమయి, కానట్లుగా... ఏదో అర్థం చేసుకోవడానికి ప్రయత్నించి విఫలమవుతున్నట్లుగా వుంది.

"మరి శ్లాబ్ పద్ధతి ఎత్తేయడం వల్ల సినిమా పరిశ్రమ పుంజుకుంటుందనీ... అంతా హర్షం వెలిబుచ్చుతున్నారుకదా... యిప్పుడు మన థియేటర్..." అనుమానంగా అడిగాను.

"ప్చ్! అదంతా మున్సిపాలిటీలకూ, కార్పొరేషన్ల థియేటర్స్‌కి మాత్రమే. నిర్మాతలకీ, డిస్ట్రిబ్యూటర్స్‌కీ ఆనందం. మనకి కాదు. రామారావు ముఖ్యమంత్రి అయిన కొద్దికాలానికి అంటే 1984లో అనుకుంటాను ఈ శ్లాబ్ పద్ధతి మంచి ఉద్దేశ్యంతోనే ప్రవేశపెట్టాడు. కానీ శ్లాబ్ వల్ల చిన్న నిర్మాతలు మరింత చిన్న నిర్మాతలుగానూ, పెద్ద నిర్మాతలు మరింత పెద్ద నిర్మాతలుగానూ రూపొందారు. శ్లాబ్ పద్ధతిలో పన్ను కట్టలేక రాష్ట్రంలోని 28 వేల థియేటర్లలో ఐదారువందల థియేటర్లు మూతపడిపోయాయి. శ్లాబ్ చివరికి ఫ్లాప్ అయింది. అప్పట్నుంచీ శ్లాబ్‌ని రద్దు చేయాలని సినీ ప్రపంచం ఆందోళన చేస్తూనే వుంది కానీ అది యిప్పటికి సాధ్యపడింది. అది కూడా ఈ గ్రామీణ ప్రాంతాల థియేటర్లకి వర్తించదు..." ప్రశాంతంగా చెప్పాడు రాజన్న.

✦ ✦ ✦

ఆ రాత్రి వదినలిద్దరూ, నేనూ సినిమా కెళ్ళాం రెండో ఆటకి.

ఆ ఎర్రగచ్చు వరండాలో నుండి బాల్కనీలోకి వెళ్ళబోతూ ఆఫీసు రూములోకి తొంగి చూశాన్నేను... అదే టేబిల్, అదే కుర్చీ, అదే వెంకటేశ్వరస్వామి, అలివేలు మంగమ్మ ఫోటోలు... ఇప్పుడు వాటి పక్కగా నాన్న ఫోటో పెద్దది. ఆ ఫోటోకి ఎండిపోయిన పూలమాల వేళ్ళాడుతూ నన్ను ఉక్కిరిబిక్కిరి చేస్తోంది. ఆ వైరు కుర్చీలో నాన్న కూర్చుని డి.సి.ఆర్. వ్రాస్తున్నట్లే వుంది.

"శివా... శివోడా" అంటూ నన్ను పిలుస్తున్నట్టే వుంది.

ఆఫీసు రూము వైపుగా రెండడుగులు వేసి తలుపు నానుకుని నిల్చుండిపోయా న్నేను. అప్పటికే వదినలిద్దరూ బాల్కనీ మెట్లు ఎక్కుతున్నారు. అప్పటిదాకా పాడుబడిన ఫౌంటెన్‌కి ఆ పక్కగా నిల్చుని వుండిన చిన్నన్న మెల్లిగా నా వెనుగ్గా వచ్చి భుజం మీద చెయ్యేసి మెట్ల వైపుగా నడిపించాడు.

అందరి గుండెల్లోనూ ఏదో పెద్ద బండ దిగేసినట్టుగా వుంది. ఆ బండల్ని మీటుతూ మళ్ళీ .

నమో వెంకటేశా... నమో తిరుమలేశా... అన్న పాట మొదలైంది.

అప్పట్లో మా కుటుంబ సభ్యులెవరమూ బాల్కనీలోకెళ్ళి సినిమా చూసేవాళ్ళం కాదు. బాల్కనీ అంతా క్రిక్కిరిసినట్టుగా వుండేది. ఇదిగో ఈ ఎర్రగచ్చు మీద కుర్చీలు వేయించుకుని ప్రత్యేకంగా చూసేవాళ్ళం. ఇప్పుడు బాల్కనీ అంతా ప్రత్యేకంగానే వుంది... ఖాళీగా... పైకెళ్ళి ఆ కుర్చీల్లో కూర్చుంటుంటే సుదీర్ఘమైన ఎడబాటు తర్వాత బాల్య మిత్రుణ్ణి ఆలింగనం చేసుకుంటున్నట్లుగా అన్పించింది.

ఈ కుర్చీల్లో సినిమా చూస్తూచూస్తూ నేను నిద్రపోతే నాన్నో, రాజన్నో, గేట్లో వున్న మనిషో నన్ను ఎత్తుకుని తీసుకెళ్ళి ఇంట్లో పడుకోబెట్టడం గుర్తుంది. నా స్నేహితులందర్నీ తీసుకొచ్చి ఇదే కుర్చీల్లో కూర్చోబెట్టి ప్రతీ సినిమా చూపించేసేదాన్ని ఫ్రీగా...

ఎప్పటెప్పటివో జ్ఞాపకాలు కదలబారుతున్నాయి.

నన్ను చదివించిందీ, నాకు నాగరికత నేర్పిందీ... ఎన్నెన్నో మంచి సినిమాలు చూపించి, నాకు జీవితాన్ని తెలియజెప్పిందీ ఈ సినిమా హాలే.

నన్నొక విశాల ప్రపంచంలోకి లక్షల కట్నంతో పంపించింది కూడా ఈ హాలే. చుట్టూ కలియజూశాన్నేను...

బెంచీల్లో ఒక నలుగురైదుగురు... కింద కుర్చీల్లో ఒక పదిమందీ... పైన బాల్కనీలో యిద్దరు మనుషులూ మాత్రమే వున్నారు... మొత్తం మీద ఒక పాతిక ముప్ఫయిమందుండొచ్చు. ఈ విధంగా లోటు బడ్జెట్‌తో రాజన్న మాత్రం ఎంత కాలం హాలు నడపగలడు...?

ఈ గోడల మీద, ఈ కుర్చీల మీద, ఈ బొమ్మలాడే తెరమీద... హాలు చుట్టూ వున్న అశోక చెట్ల మీద యింతింత భ్రమలెందుకో? మనుషులే ఒకరికొరు కాకుండా పోతుంటే ఈ రాతి గోడల మీద ప్రేమెందుకు? అందరిలాగే హాలుని ఆస్తిలా చూస్తే యింత వేదన వుండకపోవునేమో... ట్రెండ్ మారుతుందనుకున్నప్పుడే అమ్మేశారు చాలా మంది... అప్పుడే అయితే అన్నలిద్దరూ యింత నష్టపోయి కూడా వుండరు.

...ప్చ్ దీర్ఘంగా నిట్టూర్చాన్నేను.

తెరమీద గుంపులు గుంపులుగా యువతీ యువకులు అవయవాలన్నీ కన్పించేలా పీలికల్లాంటి దుస్తులేసుకుని ఆడుతూ, పాడుతూ... ఏవేవో రకరకాల సీసాలు చేత్తో పట్టుకుని పరస్పరాలింగనాలు చేసుకుంటూ... విడిపోతూ...

"అడ్వర్టయిజ్‌మెంట్లు కాదు... ఇది సినిమానే" చెప్పింది పెద్దొదిన అమాయకంగా. వదిన కేసి జాలిగా చూశాన్నేను. ఇప్పటిదాకా స్థిరంలేని మనసులతో మొహాలు మాడ్చుకున్న వదినలిద్దరూ స్థిమితంగా సినిమా చూడ్డం ఆశ్చర్యాన్ని కల్గిస్తోంది. వదినలిద్దరికీ హాలుని సొమ్ము చేసుకోవడం ఇష్టంగానే వున్నట్టుంది.

నా కళ్ళు సినిమా మీద కాకుండా హాలంతా, బయటికీ కలియ తిరుగుతున్నాయి. బయట టీ అంగట్లో చిన్న లైటు వెలుతురులో పిండి కలుపుతున్నాడు నారాయణ. సమోసాలకి కాబోలు.

✦ ✦ ✦

పాప్‌కార్న్... మామూల్దికాదు... మీగడతో వేయించింది.

గుండ్రటి బల్లచుట్టూ వేసిన మూడు కుర్చీల్లో ఖాళీగా వున్నదాంట్లో కూర్చుంటూ ఎత్తయిన కాగితపు పెట్టెలో నింపిన పాప్‌కార్న్‌ని తండ్రి ముందుంచాడు సునీల్.

"మమ్మీ చికెన్ కబాబ్ తీసుకురానా?"

"వద్దొద్దు సన్నీ... యిప్పుడే కదా కాఫీ తాగొచ్చాను"

" పిచ్చి మమ్మీ... మనం యింటి నుండి యిక్కడికి రావడానికి ముప్పావు గంట పట్టింది," హుషారుగా వున్నాడు వాడు.

"అయినా వొద్దు! సినిమా అయ్యాక హోటల్ కెళ్దాం" చెప్పాన్నేను.

ఇది కూడా వాడి సూచనే. మధ్యాహ్నమే శాసించాడు రాత్రికి వంట చేయొద్దని.

"డాడీ... యిది తింటూ మీరు అలా వెళ్ళి షాపింగ్ చేస్తుండండి... మమ్మీకి యిదంతా చూపించండి... వచ్చేస్తాను. టిక్కెట్లు కన్‌ఫర్మ్ చేసుకుని తీసుకొస్తాను." హడావిడిగా వెళ్ళిపోయాడు సన్నీ .

"పద" అన్నారీయన కళ్ళెగరేస్తూ. ఆ కళ్ళు చాలా చురుగ్గా వున్నాయి.

కళ్ళు, పెదవులూ కూడా నవ్వుతున్నాయి. చాలాకాలం తర్వాత ఆ నవ్వు సన్నిహితంగా కూడా వుంది. కొడుకింత వాడయ్యాడన్న గర్వమూ... నిశ్చింతా కన్పిస్తున్నాయి. ఎప్పుడూ డబ్బు సంపాదనలోనూ, కొడుకును నిలబెట్టడంలోనూ తీవ్ర ఒత్తిడిలో వుండే వ్యక్తి స్థిమితంగా వున్నారు.

"ఎక్కడున్నాం మనం?" ప్రశ్నించాన్నేను అనాలోచితంగా. ఆయన వెంట అడుగేస్తూ...

వరుసగా షాపులు. గుడ్డలంగళ్ళు... ఫ్యాన్సీ సామాను... బ్యాగులు... యింక హాట్ ఫుడ్స్ సరేసరి. ఆ ప్రాంగణమంతా కాంతులు విరజిమ్ముతున్న నియాన్‌లైట్లతో మిరుమిట్లు గొల్పుతోంది.

"సినిమాహాల్లో షాపులేమిటండీ?" తెరిచిన నా నోట్లోనుండి ఆశ్చర్యం పెల్లుబుకుతూనే వుంది.

"ప్చ్... వీటిని షాపులనరు. మాల్స్... మాల్" అంటారు.

"ఓహో మాయమంత్రమేసి మనతో ఏదో ఒకటి కొన్పిస్తారన్నమాట. అబ్బో బ్యాంకు కూడా వుందే. అవునవున్లే వీళ్ళు దోపిడీ చేసేస్తే మళ్ళీ మళ్ళీ మనం డబ్బులకోసం బయటికి పరుగెత్తకుండా యిక్కడికిక్కడే అన్నీ సౌకర్యాలు" మండుకొస్తోంది నాకు.

"ష్... అరవొద్దు."

"ఏందండీ... మూడు గుప్పిళ్ళ పాప్‌కార్న్ షోగ్గా వుండే కాగితప్పెట్టెలో పోసి అది యాభై రూపాయలా? ఒక్క సినిమా టికెట్ రెండు వందల రూపాయలా? దోపిడీ కాక మరేందిది?" విసుక్కున్నాను ఎవరైనా వినిపోతారేమో అనుకోకుండా.

నవ్వాడాయన.

"ఇక్కడ రెండు వందలే... అదే బెంగుళూర్లో ఫోరమ్ థియేటర్స్ అని... అక్కడైతే అయిదు వందలు ఒక టికెట్టు. అయితే మనకు టిఫిన్, టీ, కూల్‌డ్రింక్స్ అన్నీ యిస్తారు..."

నాకెందుకో మాట్లాడబుద్ధి కాలేదు. నా చిన్నప్పటిలా దారిదొంగలంటూ ప్రత్యే కంగా లేరిప్పుడన్పించింది. తేరుకుని చుట్టూ చూసేటప్పటికి దూరంగా ఒక షాపు ముందు నిలబడి చిన్నపాప డ్రస్ ఒకటి బేరం చేస్తున్నాడీయన. పక్కింటావిడికి మనవరాలు పుట్టింది. ఆ పాపకై వుంటుంది.

వడివడిగా అడుగులేసుకుంటూ వెళ్ళి ఆయన వెనకే నిల్చున్నాన్నేను.

"ఫోర్‌నైన్టీ నైన్ సర్" చెప్తోందా కోకిల.

మా ఆయన ఆ రేట్లు చూసి బెదిరిపోయి మొహమాటంగా మెల్లిగా మరో షాపులోకి జారుకుంటున్నాడు. లోలోపలే నవ్వుకుంటూ అనుసరిస్తుండగా సన్నీ వచ్చి రక్షించాడు మమ్మల్ని.

"రండి డాడీ టైమైయింది" అంటూ నా భుజం చుట్టూ తన కుడి చెయ్యాన్ని, లోపలికి నడిపిస్తూ.

"ఎలా వుంది మమ్మీ... స్టేట్స్‌లో కూడా యిలాగే వుంటుంది. ఒకేచోట ఎన్నో థియేటర్స్... అక్కడే మాల్స్, హోటల్స్, బ్యాంక్స్... ఎక్కడికి వెళ్ళాల్సిన అవసరముండదు..." డబ్బులో మునిగి తేలుతోన్న ఒక గొప్ప ఆనందమేదో ఆవహించినట్టుగా వున్నాడు సన్నీ.

లోపలికి ప్రవేశించడంతో మాటలాపి టిక్కెట్లిచ్చి మూడు కళ్ళద్దాలు చేతిలోకి తీసుకున్నాడు.

"కళ్ళజోడు పెట్టుకుని సినిమా చూడ్డమేంట్రా... నా కళ్ళింకా బాగానే వున్నాయి..." విసుక్కున్నాన్నేను వాడినేడిపిస్తూ.

"మమ్మీ.... డోన్ట్ బీ ఫూలిష్. ఇది త్రీడి మూవీ. కళ్ళజోడు పెట్టుకుంటేనే పిక్చర్ క్లియర్‌గా వుంటుంది. లేదంటే గ్లేజింగా కన్పిస్తుంది ఆ ఎఫెక్ట్ అన్నీ ఈ కళ్ళజోడు పెట్టుకుంటేనే తెలుస్తాయి"

"వెల్‌కం టు ఐమాక్స్ థియేటర్" అన్న మాటలతో మేము లోపలి కడుగు పెట్టాము. కళ్ళు తిరిగినట్టయి నిలదొక్కున్నాన్నేను. వెయ్యి, పదిహేనువందల మంది ఒక్కసారిగా చూడ్డానికి వీలుగా అలా ఒకదానిపైన మరొకటి సీట్లు స్టెప్స్‌స్టెప్స్‌గా ఒక పెద్ద స్టేడియంలా వుందా సినిమా హాలు. విస్తుపోయి చూస్తున్నాన్నేను.

"కె రోలో లెవెన్, ట్వెల్వ్, థర్టీన్" చెప్పాడు గేట్‌కీపర్. గేట్‌కీపరనకూడదేమో... పెద్ద ఆఫీసర్లా వున్నాడు. అతడికి మరో పేరేదయినా వుండే వుంటుంది.

ఆ మెట్లన్నింటికీ రెండు వైపులా చిన్నచిన్న బల్బులు అమర్చి వున్నాయి, గనుల్లో పనిచేసే వారి టోపీలకున్నట్లుగా, ఆ మెట్లమీద తడుముకుంటూ వెళ్ళి మాకు కేటాయించబడ్డ కుర్చీల్లో కూలబడ్డాం. మామూలు సినిమాహాళ్ళలోలా కాకుండా ఆ కుర్చీలు చాలా సౌకర్యవంతంగా సుఖంగా వున్నాయి. ఒక తేలికైన పరిమళమేదో గాలిలో తేలివచ్చి ఘ్రాణశక్తుల నావహిస్తోంది.

నేనా త్రీడి సినిమా చూసి ఎక్కడ దడుచుకుంటానోనని తండ్రీకొడుకులిద్దరూ బాడీగార్డుల్లా చెరోవైపూ కూర్చున్నారు.

"మమ్మీ... స్టేట్స్‌లో టి.వి.లొచ్చి సినిమాలని ముంచేస్తోన్న సమయంలో ఐమాక్స్ థియేటర్స్, ఫోరమ్ థియేటర్స్... 3డి సినిమాలు... యానిమేషన్ పిక్చరైజేషన్... యివన్నీ ప్రవేశపెట్టారు. ఈ ఎఫెక్ట్స్ కోసం యింత గొప్ప సాంకేతిక నిపుణత్వంతో తీసిన సినిమాల కోసం ప్రేక్షకులు తప్పనిసరిగా థియేటర్లకు రావల్సిన స్థితి." ఈ 'త్రిడి' సినిమాలు ఏ సందర్భంలో కనిపెట్టారో చెప్తున్నాడు సన్నీ.

"అవున్రా, మరి సినిమాల్ని నిలబెట్టడంకోసం ఈ ఐమాక్స్, త్రిడి నువ్వు చెప్తోన్న ఈ ఎఫెక్ట్స్ అన్నీ వచ్చాయి బాగానే వుంది. మరి వీటివల్ల మామూలు థియేటర్స్ దెబ్బతినవా" కరెంట్ మగ్గాల వల్ల చేనేత దెబ్బతినిపోయినంత తేలిగ్గా అడిగాను.

"కావచ్చు... కాకపోవచ్చు... కానీ తప్పదు మమ్మీ... పడిపోతూన్న వ్యాపారాన్ని నిలబెట్టుకోవడం కోసం కొత్త కొత్త టెక్నిక్స్ ఉపయోగించాలి. సీట్లు మార్చాలి... రంగులు వేయించాలి... లైటింగ్, సౌండ్ సిస్టమ్ అన్నీ మార్చాలి ఎప్పటికప్పుడు. రాజు మామలా అలాగే వుంచుకుంటే థియేటర్స్ నడవవు."

"మా థియేటర్లోలా సౌండ్ సిస్టమ్ మరెక్కడా వుండదు. ఎంత థ్రిల్‌గా వుంటుందో తెలుసా? గుంటూరు నుండి వస్తాడు సౌండ్ ఇంజనీర్ నెలనెలా," ఉడుక్కున్నాన్నేను.

నేను నిన్నగాక మొన్న కన్న సన్నీ ఒక కొత్త ప్రపంచాన్ని పరిచయం చేస్తూ రాజు మామకి తెలీని వ్యాపార విలువల్ని ప్రభోధిస్తున్నాడు. వేలెడు లేడు వీడు. విసుగ్గా తెర కేసి తల తిప్పాను.

పట్టాలమీద దట్టంగా పేరుకుపోయిన మంచుని రెండు వైపులకీ చెదరగొడుతూ దూసుకుంటూ నా ముఖం మీదికి వచ్చేసింది ఆ రైలు. 'పోలార్ ఎక్స్‌ప్రెస్.'

కెవ్వుమంటూ కేకేసి, చప్పున సిగ్గుతో నా ఒళ్ళో నేనే తలదాచుకున్నాను. త్రిడి కళ్ళజోడు కిందపడకుండా చప్పున చేతికి చిక్కించుకున్నాడు సన్నీ.

"ప్చ్... అమ్మా ఏంటమ్మా నువ్వు... ఇది పగిలిపోతే లేదా చిన్న స్క్రాచ్ పడినా కూడా అయిదొందలు కట్టాలి మనం..."

"అదొకటా మళ్ళీ..." ఈసారి ధైర్యాన్ని అరువు తెచ్చుకుని సన్నీ చేతిని గట్టిగా పట్టుకుని కళ్ళద్దాలు తగిలించుకుని సినిమాలో లీనమయ్యాన్నేను.

అప్పటికి బాల కథానాయకుడు తటపటాయిస్తూనే పోలార్ రైలెక్కాడు.

✦ ✦ ✦

నారాయణ చేస్తోన్న సమోసాలని యాభై రూపాయల పాప్‌కార్న్‌తో పోల్చి చూడ్డం కాదుగానీ... సన్నీ చెప్పిన (కు) యుక్తులు నిజమేనా? సీట్లు మార్చి... రంగు వేయించి... షోకులు చేసి సౌండ్ సిస్టమ్ మార్చేస్తే హాలుకి జనాకర్షణ పెరుగుతుందా? అప్పుల బెడదతో రోజురోజుకి కుంగిపోతున్న రాజన్న యిప్పుడివన్నీ చేయించగలడా? కొత్త అప్పులు తీసుకురావడం ఎంతవరకూ సమంజసం? అయోమయమైన ఆలోచనలతో బుర్ర గిర్రున తిరిగిపోతూ ఉంది.

✦ ✦ ✦

సంతకం మీద నీటిబొట్టు పడి అలుముకుపోయింది.

మొత్తం ప్రపంచమే మసక మసగ్గా వుంది.

రాజన్న చెయ్యికూడా వొణుకుతోంది.

మా కుటుంబజీవితానికి అర్ధ శతాబ్దపు సాక్షీభూతమైన సినిమాహాలు యిక మాది కాదు. దాంతో మాకెటువంటి సంబంధమూ లేదిక. హాలుకీ, యింటికీ నడుమనున్న పెద్దపెద్ద గేట్లు శాశ్వతంగా మూతపడిపోయాయి.

నాన్న మరణించిననాటి దుఃఖం మళ్ళీ అందర్నీ ఆవహించింది.

కింకర్తవ్య విమూఢుల్లా, ఏమీ తోచనట్లు మౌనంగా వుండిపోయాం అందరం.

విజయన్న మాత్రం ఏదో నిర్ధారించుకున్నవాడిలా గంభీరంగా వున్నాడు.

నేను కూడా మూడు నిర్ణయాలు తీసుకున్నాను దుఃఖాన్ని అధిగమించడం కోసం...

మా ఆయన చెప్పి పంపినట్లుగా హాల్లో భాగమడక్కపోవడం...

విజయన్న కొడుకుని నాతోపాటు తీసుకెళ్ళి ఎం.బి.ఎ.లో చేర్పడం...

రాజన్న చిన్నకూతురు నిత్యని కోడలు చేసుకోవడం...

వీటన్నింటికీ నేను చెల్లించాల్సిన మూల్యాన్ని పక్కన పెడితే ఇప్పటికి మనసు కుదుటపడవచ్చునన్న ఆశ ఒకటి గుండెల్ని తొలుస్తోంది.